

Brane Senegačnik

Soneti

Zimska pravljica

V meglice drobni šiv se luč ulega,
 ki sonca sape tiho jo snežijo.
 Cvetovi sanj že potopljeni spijo
 v naročju dne in časa voz izprega.

Daljava smeh otrok odnaša z brega
 zelene reke: že v očeh topijo
 bleščeče se jim ure in letijo
 kot žoga k nebu, ki ga molk oblega.

Med vrkami se lune otok vzpenja.
 V perutih zime skrit se v noč preliva,
 drsečo preko ustnic hrepenenja

kot prsti, ki jih solza sna omami.
 V rokah spomina se glasbilo dram,
 pojoč tišino, ki v tišini biva.

Vrnitev

*In interiore homine habitat
veritas.*

sv. Avguštin

Vse dni stojiš na robu modre reke,
kjer veter lomil je spomin in travo,
in kakor zvezdnata perut nad glavo
krožeč, je stiskal tvoje vroče veke.

Na gozd večer v rdečih solzah pada
in senc cvetovi rastejo v tišino
ugaslega neba. Spet v svežo glino
med sanjami se tvoj obraz zabada,

razstrt v nemir med večnost in pozabo...
Oči, ki, polne zvezd, odpreš jih, tihe
povesijo k nogam se. Brez besede

spomin ugaša in postave blede
z dreves se vzpenjajo med nočne vzdihe.
Naenkrat vzdrgetaš: odpreš se s sabo.

Pesem časa

Na čistem čelu jonske medenine
smehlja se listje brez v plamenih sonca.
Omamni zvok korakov v luč sinjine
potaplja krog začetka s krogom konca.

Stopinje, polne sebe, v dih bližine
drugačne se odpro: pod težo bronca
na sinjih prsih vsè bolj plaha sonca
drse nad tebe, vodomet tišine.

Brezglasje tvoje snežne govorice
z obraza Linu kakor himna sije
v zelenkasti odsev poletja. Ptice,

ki časa zvezdno morje jih zalije,
in k njim se v senčni cvet spomina skrije,
drhte v očesu jonske maternice.

O tihe sence nočnih vrb, ki z jokom
njegove duše v večnost se odprejo!
Skoz modre solze zvezd samotne zrejo
oči neba, kako s škrlatnim lokom

predramljeno godalo vetra sanja.
Okrogla luč napne se od tesnobe,
ki s tvojih ustnic pada in svetlobe
studenc plah kot sen izjokan sklanja

se nad zrcalo tvojega očesa.
Večernica cveti kot bolečina.
Tih čoln teme od upanja se stresa

in v mrtvem srcu časa mesečina
srebrno poje. V sence vrb izlije
se dih, ki onstran sna v tebi sije.

Sinja duša

(sonet za V. Bellinija)

Kjer svetle sence zvezd so žuborele
in trpki vonj noči srce jasmina
prebadal je, zorela je tišina
na licih sanj, ki v glogu so drhtele.

V očesih smrti so samotne pele
turkizne sape, ki jih sen spomina
poljubljal v sebi je nekoč. Davnina,
v opojnost smrek zgubljen – glej, žarele

so z jaspisom duha –, na cvet telesa
je trkala z dotikom sinje flavte.
Skoz prstan ur je tožno čas igral te:

medleči listi zvokov so drseli
ob sinji duši tvojega očesa,
ki vanjo mnogi nemo so strmeli.

Konec

(sonet za L. van Beethovna)

Še zmerom jezdiš, vendar konj spomina
je vse bolj bled in mesec opoteka
med rožami se zvezd, ki večna reka
škrlatne jih naplavlja, in tišina

pozvanja v njih kot ura brez imena.
Privzdignil nemo si samotne roke.
V posodo upanja, kot sen globoke,
poslednjič padajo z neba semena.

O senca konja! O poljub obzorja!
Zdaj sklonjen v ognju vetra slišiš nežno
odpevanje nevidnih in pogorja

neskončna, ki si kdaj jih slutil bežno.
Zdaj si in nisi. Mraz je in vročica
telo ti stresa. Zdaj je vse resnica.